

Ijeno 30letno Jožefo Vrhovec, ki je ležala mrtva na postelji. Vežna vrata so bila nezaklenjena. Zadnjo nedeljo jo je nekdo pretepel radi pisma, katerega dekleta po lastni izjavi ni pisala.

S tiskom sejmo besedo božjo! Kakor pridigujemo vsako nedeljo, tako naj tudi tisk prinaša vsako nedeljo besedo božjo v vaše "raje! Naročutje »Nedelje«! Napravite ji prostor v cerkvi s puščico, kjer jo položite, vsak jo lahko vzame, pa naj daruje za njo, kolikor more, vsaj 10 komadov je bo na tak način gotovo šlo! — Uprava »Nedelje«, Maribor.

Ima pri vas že vsaka hiša Sv. pisano? Čeneje kot po 6 Din, polplatno vezan 8 Din in celoplatno vezan 15 Din pa res ni mogoče zahtevati! Organizirajte naročilo! Priporoča se Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Nova zaloga nabožnih predmetov je dospela, posebno križev, kipov, slik in podobice itd. Naročujte pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru!

Velike lesene jaslice za cerkev zelo ugodno na prodaj v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Denarnice za drobiž kupite najbolje v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Snežke »Tretorn« najboljše svetovna znamka. Dekliške Din 24.—, damske Din 30.—, Din 34.— in Din 38.—. Samo dokler traja zaloga: Stermeckl — Celje.

Revmatiki, kateri uporabljajo za pomirjenje bolečin Fellerjev Elsafluid, vam lahko povedo, kako so zadovoljni s tem domačim sredstvom min kozmetikom, ki se je obneslo skozi 36 let. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 velike specialne steklenice 58 Din brez daljnih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatr 341 — Savska banovina.

Predivo in konopljo vam izdelam v vrvarsko blago. Sinkovec Anton, Celje, Dečkov trg.

Sadna drevesa v veliki izbiri in po najugodnejših cenah se dobijo pri banovinski trsnici in drevesnici v Kapeli, pošta Slatina Radenci. Zahtevajte ponudbo! 1105

Kaj se godi v Rusiji?

O Rusiji se mnogo piše. Seveda komunisti in njihovi prijatelji hvalijo njene uspehe v industriji. Mi ne tajimo boljševiskih uspehov, trdimo pa, da je velik del teh uspehov le na papirju. In še marsikaj je v Rusiji, kar ni v redu. Zakaj se pa mnogi komunisti, ki so šli iz tujih dežel v Rusijo, vsi razočarani vračajo? V zadnjem času je iz Finske zbežalo več komunistov v Rusijo. Zdaj pa vsi obupani nadlegujejo s prošnjami svojega konzula, da bi se smeli vrniti nazaj na Finsko. Tudi komunisti iz drugih dežel so se vrnili razočarani domov.

Glavna stvar v Rusiji pa je zdaj glad. Govoril sem s človekom, ki je bežal pred par meseci iz Rusije. Prehodil je potem že del Nemčije, Avstrije in Jugoslavije; pravil je, da v nobeni teh dežel ni tako hudo kot je v Rusiji. Pri težkem delu prejme tam delavec dnevno 1 kg kruha, navadni delavec pol kg in žena delavca 30 dek. Posebno mora stradati kmečko ljudstvo. V listu »Vozroždenie« je pisal nekdo, ki je prišel iz Rusije pred 10 dnevi, da je videl v Moskvi in Petrogradu ljudi, ki so na ulicah umirali vsled glada. Ljudje žalostno izgledajo, so slabo oblečeni, večkrat naravnost v cunje zaviti. Posebnost v Rusiji je tudi to, da se milo more kupiti v trgovinah le s tujo valuto.

»Kavkazskij kazak« piše o znamenitem inženirju arhitektu, ki je delal kot stavbenik z veliko plačo na Uralu, pa je zbežal. Ta inženir pripoveduje, da je Rusija dežela vnebovpijoče nejeznakosti. Za sovjetske strankarje so na razpolago krasni dvorci, ministrska stanovanja, dobra hrana, velike plače, letovišča itd. Delavci pa imajo umazane kasarne s posteljami v tri vrste, jedna nad drugo. Izdana je bila naredba, da se za delavske otroke sezida poslopje za otroški vrtec. Toda krajevni glavač-komunist se je izrazil: »Ni potreba otrokom vsega dovoljevati in se zavzemati za socializacijo. Ni materijala za stav-

bo in tudi delavcev ni.« A inženir, ki se sklicuje na take besede in odpove delo, je škodljivec. Ta inženir je zbežal, ker se je bal, da bi ga oblast v primernem času prišla kot škodljivca, ali pa bi se mogel biti ubit pri prvem nastopu delavcev, ki sovražijo inozemce.

Isti list piše, da je v avgustu t. l. prišla iz severnega Kavkaza 60letna gospa, nemške državljanke, ki je tam preživeala 13 let. Pravi, da so tam kazaki iztrebljeni in da ponosnega imena »kazak« ni več slišati. V Apšeronskem srezu se z veliko naglico dobiva nafta ter se pošilja dalje v Krasnodar (Jekaterinodar) in v inozemstvo, ker sovjetom gre za valuto. No, pa tudi ti privilegirani sovjetski delavci že stradajo. Ljudje hodijo okrog kakor sence z oteklimi nogami in od slabosti padajo na tla.

V Majkop smo se pripeljali ponoči in smo ostali do svita v čakalnici na kolodvoru. Zjutraj smo šli skupaj v mesto, ker, če bi po noči posameznik hodil, bi prišel v nevarnost, da bi bil izropan ali celo ubit. Človeško življenje je tu zelo poceni. V vagonu je tekla iz nekega kovčka kri. Konduktar je pozval policaja, da bi kovček pregledal. V njem so našli — človeško glavo, ki je imela zlate zobe. Na vprašanje, kaj to pomeni, je lastnik kovčka, mlad fantalin, čisto mirno odgovoril, da je gredoč po cesti na kolodvor odrezal glavo nekemu buržuju, a ni imel časa, zbiti iz ust zlatih zob.

Zgodil se je tudi tak slučaj, da je žena ubila svojega moža ter ga je v teku dveh tednov kuhala in pekla kot navadno govedino! Sploh slučaji ljudožrstva tam niso redki in ne razburjajo občinstva. Vsak pač misli samo na to, kako bi naj napolnil svoj lačni trebuh. Ozvenenje ljudstva vsled glada je razumljivo tem, ki so sami preživeli ali preživljajo vso grozo gladovne smrti, a vam tukaj je to težko razumljivo. Ko je gospa končala to pripovedovanje, se je zahvalila Bogu, da ji je pomagal zbežati iz pekla smrti in lakote, katero je zakrivil neznošni boljševiski režim.

Ženski dragoner.

Francozinja Terezija Figueur je služila v moški preobleki kot dragoner 15. francoskega konjiškega polka 21 let. Borila se je po proglasu francoske republike in posebno se je odlikovala v napoleonskih vojnah. Večkrat je bila hudo ranjena in parkrat ujeta. Ko je bila stara 44 let, se je poročila dne 2. julija 1818 v Parizu. Njen mož je postal Terezin prijatelj iz mladosti Klement Sutter, ki je bil seve tudi vojak in se je celo srečno vrnil z Napoleona. Njega ponesrečenega pohoda v Moskvo, Sutter se je povsod celo do žandarskega narednika v Franciji.

Pavel Keller:

16. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Pri nekem košarju v dolini je pred oknom visela tičnica; v njej sta bila ujeta lišček in čížek. Imela sta piče in vode in košar je mislil, da jima bo še posebno dobro storil, če ju obesí na prosto v sončni svet. Ali ni slišal, kako sta s svojim čivkanjem in žgolenjem klicala na pomoč, prosila, naj ju izpuste, ali ni videl njune žalosti, njunega onemoglega napora, da bi udrli iz zapora? Kupil sem ptička za drag denar, kupil še tičnico, da bi košarju ne prišlo na um, da ujame drugih ptičkov.

Postavil sem tičnico v svoj vrt in odprl vratica. Preteklo je pač dve uri, da sta po svoji navadi skakala s svojih lesenih prečk na tla v tičnici in zopet nazaj in nista slutila, kakšna sreča se jima ponuja.

Nato je skočil čížek k odprtim vratom, bil s tremi skoki zunaj, pa se takoj boječe vrnil v hišico. Lišček, njegov bratec, ga je začudeno gledal, napravil nato tudi nekaj skokov iz tičnice, nato pa sta sedela ubožca čisto potrta na svoji grédici, tesno stisnjena drug k drugemu, kakor da bi bila globoko zatopljeni v prestrašene misli nad tem, kar se je dogodilo. Končno pa sta le oba odskakljala iz tičnice, pa si nista upala nikamor, ampak sta sedla na streho svoje kletke. Pogumnejši je bil čížek, upal si je poleteti do bližnje mize v vrtu; lišček je poševno gledal za predrznežem. Ko se je zvečerilo, sta zopet oba sedela v tičnici. Prišla je Padovka, godrnjaje zaloputnila vratica in odnesla tičnico v hišo.

Tri dni sta ptička, rojena v ujetništvu, poskušala, da bi se privadila svobodi. Opoldne četrtega dne pa sta izginila.

»Sedaj sta osvobodjena iz ujetništva,« sem rekel veselo.

»Seveda,« je pripomnila Padovka, »sedaj ju je najbrž požrla kakšna mačka.«

Tako pišejo očividci o Rusiji. Mora tam že hudo biti. Zato je verjetno, kar poročajo, da je celo komsomol (boljševiška mladina), prej glavna opora oblasti, prešel v opozicijo. Baje je dandanes zelo popularna oseba v Rusiji Hitler. O

njegovem programu veliko sanjajo. Misel imajo, najprej pobiti komuniste, uničiti socializacijo in potem izgnati vse inozemce. Bodočnost torej zna biti še zelo viharna. Bomo videli, koliko je na tem resnice. A. K.

Franjo Tanjšek, Št. Andraž p. Velenju.

Vzajemnost slov. kmečke mladine.

V vseh časih se je vršil boj za mladino. Pred desetletji jo je skušal pridobiti na svojo stran liberalizem, čigar val je takrat pljusnil med naš narod in čigar posledice občutimo še sedaj. Cilj liberalizma je bil: zanesti med naš narod potom mladine nov svetovni in življenski nazor, ki je nasproten kršč. nazoru, in ki bi popolnoma predrugačil sestav našega življenja. Toda gradnja liberalne stavbe je bila gradnja na pesku. Vstali so naši voditelji, ki so kmalu spoznali njegovo pogubonosno delo ter svarili ljudstvo pred njegovimi zmotami in zablodami. S pomočjo naše kmečke mladine so dosegli, da je bil val liberalizma odbit.

Znana je vztrajnost in delavnost naše kmečke mladine. Vztrajala je pred desetletji v borbi proti nemškemu navalu in liberalnim zablodam; za časa svetovne vojne, ko so naši najboljši mladenci morali pod orožje, je doma v delu za narodni blagor vztrajala zlasti ženska mladina ter pripravljala pot naše osvoboditve.

Kakor nekdanj, tako tudi še danes slovenska kmečka mladina vztraja na braniku svojih in narodnih pravic. Vneto se udeležuje v društvenem življenju, ne meneč se za omalovaževanje in prezir onih, ki vidijo v njenem živahnem

delovanju in napredku zapostavljanje samega sebe. Vsi tisti pa, ki so se ločili od mladine in šli brezbržno mimo naših osnovnih prosvetnih celic, so in bodo ostali brezpomembna ničla v narodnem življenju.

Po vojni so širom slovenske zemlje nastali razni prosvetni domovi, ki je pri njihovi gradnji največ sodelovala mladina. Dasi v trudu in znoju je vendar z veseljem vztrajala in donajala ves potreben material.

Čeprav je naša kmečka mladina ves dan vprežena v trdo in naporno kmečko delo, se vendar zvečer z veseljem udeležuje raznih predavanj, sestankov in vaj. Vneto se oklepa svojih organizacij, v kojih sama odločuje ter ima glavno besedo. Iz teh organizacij bodo izšli poznejši naši gospodarji in voditelji v javnem življenju, v njih se bodo usposobili za svoj nadaljnji življenski poklic.

Kakor nekdanj, tako se tudi sedaj pojavljajo nasprotniki mladinskega gibanja. Skrivno in na tihem delajo na to, da bi v naše vrste zanesli sovraštvo in prepir. Bodimo čuječi! Ne dajmo se komandirati od peščice onih, ki mislijo, da jim je dovoljeno delati vse, kar se jim zljubi. Kljub vsem zaprekam stopajmo složno in krepko po poti, ki vodi do cilja: doseči boljšo in srečnejšo bodočnost!

*

Sv. Miklavž pri Ormožu. V nedeljo dne 26. novembra obhajata pri nas dve društvi svoj jubilej in sicer cerkveni pevski zbor pod vodstvom pevovodja in organista g. Fr. Bohanca 20letnico, odkar je med nami ter povzdignil cerkveno petje do visoke stopnje. Ob tej priliki praznuje tudi 10letnico obstoja tukajšnje

godbeno društvo »Slavček« pod vodstvom kapelnika in ustanovitelja tov. Košnika. Obe društvi obhajata jubilej z naslednjim sporedom: Ob 10. uri sv. maša, pri kateri poje mešani pevski zbor s spremljanjem godbe. Popoldne po večernicah se vrši v društveni dvorani pevsko-godbeni koncert z naslednjim redom: 1. Moja kraljična, overtura. 2. Pevec, mešani zbor. 3. Modra Perla, koncertni valček. 4. Ljubezen in spomlad, moški zbor. 5. Tajnosti srca, overtura. 6. Venček slovenskih narodnih pesmi, mešani zbor. 7. Hera, overtura. 8. Sovražnik žensk, burka v 1 dejanju. Vse prijatelje godbe in lepe narodne pesmi iskreno vabimo k udeležbi!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Po večmesečnem odhodu priredi domače Katoliško izobraževalno društvo v nedeljo dne 26. novembra, popoldne po večernicah, zanimivo zgodovinsko igro v 5 dejanjih »Črni križ pri Hrastovcu«. Igra je prirejena po istoimenski povesti, ki je že izhajala v »Slovenskem gospodarju«. Radi tega pa, domačini kakor tudi sosedje, ne zamudite ugodne prilike in si pridite pogledat te dogodke, podane v živi obliki na odru, o katerih ste že prej čitali v povesti. Na svidenje!

Št. Janž na Vinski gor. Na Martinovo nedeljo dne 12. novembra, smo priredili prelepo igro »Revček Andrejček« z vsestransko lepim uspehom. Dvorana je bila natrpana do zadnjega kotička, igralci pa so pokazali, kaj danajo. Izmed igralcev so najbolj odrezali: Andrejček, Hrastar in Janez, izmed igralk pa: Marička in Ana. Ker je vprizoritev zelo ugaljala in da se da tudi drugim priložnost, videti res nekaj lepega, se bo igra ponovila na Stefanovo, na kar že sedaj opozarjamo domačine kakor sosedje.

Kačje svetilišče.

Dostop v svetišče.

Radi neprestanih revolucionarnih nemirov na Kitajskem je zgubilo znatno na veljavi tudi versko življenje. Samo še zunaj mej ogromne Kitajske, po raznih otokih Južnega morja, v kolikor je tamošnje prebivalstvo budistično, in predvsem na polutoku Bengalen, se gib

Človeka torej, ki bi bolj motil razpoloženje, kakor Padovka, res ni! — — —

Stari Grčar mi ni šel iz misli. Kaj je le počel ves dan? Če bi mu saj dovolili, da bi na dvorišču cepil drva. Boltežar je menil, da tisti, ki so v preiskovalnem zaporu, ne smejo delati. Potem je za Grčarja desetkrat slabo.

Pregovoril sem Boltežarja, naj gre z menoj, da obiščeva Grčarja. Spočetka ni hotel, z ljudmi od sodnije ni hotel imeti nobenega opravka več. Nazadnje pa se je le peljal z menoj v mesto, in po oklevanjih sem in tja sva z nekaterimi formalnostmi dobila dovoljenje, da smeva govoriti z Grčarjem deset minut.

Stari mož je sedel v svoji celici za majhno mizo. Pogledal naju je nezaveden, kakor dva tujca.

»Grčar,« je rekel Boltežar, »obiskat sva vas prišla. Ali ste še zdravi?«

Grčar je strmel v naju in blebetal nerazumljive besede.

»Vprašam, če ste še zdravi?«

»Ne — ne — konec je — konec —,« je zasopihal.

»Kaj pa delate ves dan?«

»Prav nič — nič — takole sedim tu.«

»Ali vas večkrat zaslišujejo?«

»Večkrat — in — in vselej zelo — zelo dolgo — enkrat sem že izgubil zavest pri tem —«

»Taki razgovori niso dovoljeni,« naju je posvaril paznik, ki je nadzoroval najin obisk.

»Ali je pri zasliševanju prišlo kaj na dan?«

»Taka vprašanja niso dovoljena!«

»Gospod sodnik pravi, da sem bil jaz, ki je Bianco —«

Stari mož je zastokal.

»Grčar, ali ste vi —? Ali si nočete olajšati srca? Poglejte, od doma prihajava.«

Ne da bi odgovoril, je začel žalostno jokati.

»Če bi le smel od tod — v gozd —«

Lomil je svoje roke, ki so bile od težkega dela vse obrezane. Sedaj so bile bele in ovenele.

»Vun — vun — v gozd!«

Letalo napadeno od — kač.

Na poletu iz Salmoa v Wau na Novi Guineji v Tihem Oceanu je doživel pilot nekaj prav posebnega. Kmalu za tem, ko se je bil dvignil v zrak, je čutil, da se nekaj giblje prav tik njega. Ko se je ozrl, je zapazil glavo ogromne črne kače. Da bi se bil vrnil ter pristal, je bilo nemogoče, ker med skalovjem je bil pristanek izkjučen. Letalec je pograbil ključ za odvijanje vijakov in je lopnil z njim golazen po glavi. V tem trenutku so se pojavile iz raznih drugih smeri v aeroplanu 3 kače. Nadčloveško premagovanje je bilo potrebno, da je

ljejo budisti po podedovanih verskih predpisih. Tamkaj še živi zelo mnogo Kitajcev v izobilju ter dostojanstvu. Ti ljudje še lahko tudi danes prinašajo bogate darove svojim bogovom.

Pisec naslednjih vrst je spoznal v Pinangu kitajskega svečenika, ki mu je obljubil, da ga bo vzel seboj, ko bo šel vršit službo v svetišče. Drugovercem je namreč prepovedano, prestopiti prag budističnega templja. Med palmami, kakor dve uri od Pinanga, prav ob robu džungle, se dviga na višini slovito kačeje svetišče, ki spada med najbolj znamenite stavbe vzhodne Azije.

Pred in v templu.

Daleč naokrog ni bilo videti žive duše, samo ob kamenitih vratih svete zgradbe je bilo vse polno razcapanih beračev, ki so vpili iz polnih grl. Bili so gobavci, katerim prepoveduje budistična vera, da bi bili v svetišču skupaj z drugimi verniki. Njihovo zatočišče je bližina templja, v katerega pa ne smejo. Tamkaj životarijo od miloščine in čakajo v molitvah, da bi jim njihovo božanstvo Buda podaril zopet ljubo zdravje, — Stopila sva v prostor, v katerem je vladal kletni hlad. Moj spremljevalec je bil tih. Prvi pogled v svetišče me je razočaral. Pričakoval sem nekaj izrednega, a nisem mogel izslediti pravičesar posebnega. Okrogla dvorana brez vsakih okraskov. Mrtvi, nelepí kip brez umetniškega okusa na podstavkih.

Presenečenje.

Iz glavne dvorane me je popeljal Kitajec po kamenitem hodniku do skrivnostnih vrat. Spremljevalec me je prijel za roko in me vodil skozi vrata. V eni roki je držal svetilko in je korakal naprej. Pot je vodila od ene stopnice do druge. Že sem mislil, da me je zvabil Kitajec v past, ko sva po teku dobre ¼ ure prikorakala na konec zaduhlega hodnika. Kar sem pa sedaj zagledal v polni solnčni svetlobi, je presegalo daleč moje pričakovanje. Znašel sem se v ogromnem prostoru, ki je bil oprem-

ljen z vsemi vzhodnimi dragocenostmi. Tukaj so stali mogočni Budovi kipi, osvitljeni od svetilk. Ko sem prestavil pogled od božanstvenih kipov na zemljo, me je spreletela groza po celem telesu. Na stotine zelenih kač je lazilo po tleh. Že sem hotel pobegniti pred golažnijo, ko me prime spremljevalec za roko in mi prične razlagati, da naj se le pomirim. Kače so presvete, da bi se — spozabile nad človekom.

Zelene kače, o kojih svetosti so prepričani Kitajci, imajo posebne lastnosti, s katerimi jih je odlikoval Buda. Svete kače, ki spravljajo v nasprotju z drugimi žive mladiče na svet, zapustijo vsak večer svetišče, a se zjutraj zopet povrnejo. Ker živali človeku niso nevarne, ji iskati tozadevni vzrok v dejstvu, da so se po dolgem bivanju v templu povsem navadile na ljudi, ki jih tudi preživljajo.

Slednjič me je popeljal svečenik pred ogromen zaboj, v katerem hranijo pod steklom orjaško kačo, ki bi naj bila stara 500 let. Duhovnik je trdil, da je ta kača že gotovo požrla 1000 ljudi. Predno so Angleži odločno prepovedali človeške žrtve, so hranili to pošast z ljudmi.

Na moje vprašanje, kaj da sedaj dajejo kači, mi je odgovoril: »Vsak mesec enega koštruna in enega teleta.« Krmljenje orjaške kače tvori poseben svečan obred, kateremu prisostvujejo vsi duhovniki svetišča in opravljajo posebne ter dolgotrajne molitve, da zver boljše prebavlja.

Nato se je odstranil moj dosedanji spremljevalec in me je predal drugemu duhovniku, ki me je odvedel iz kačjega templja po bogznaj koliko hodnikih na prosto.

Slovenjgradec. (Naše štajerske planine.) Z vsem vznesejem in mladostno ljubeznijo sem opisoval nekoč slovenjgraški okraj, občudoval tiho mogočnost doline ob Dravi ter temnega Pohorja in se ogreval za planinsko domačnost gornjegrajskega okraja. Mrzla stvarnost življenja mi je vendar velevala seliti se iz okraja v okraj. In našel sem mogoče marsikje večjo lepoto narave in večjo živahnost življenja in vedrino, in pozabil bi bil že skoraj v svoji mladostni lahkomišelnosti na resnost in veličastje štajerskih planin. Slučaj je vendar hotel, da sem se po dolgih letih, dokaj odtujen vrnil v metropolo naših štajerskih planin, v Slovenjgradec. Nisem našel več tega, kar sem nekoč ljubil in občudoval. Toda našel sem resne in zveste ter z vso dušo v zemlji zasidrane gospodarje in našel sem ob prelestni jeseni tudi nekdanje sanje svoje. Ob zasneženih belih Urški gori, ob živahnem, planinskem Razboru ter v prelestju pestrih, solnčnih bukovih logov Mislinjske in Šaleške

doline. Nedelja je. Opolldne. Toplo jesensko solnce lije na Urško goro in na pogorja, vsa zakopana v belem snegu ter ogreva v vsej pestrosti tiho zasanjano Mislinjsko dolino. Sprehajam se ob kolodvoru ter čakam na vlak. Drug za drugim zazvonijo opoldanski zvonovi, ubrani zvon v mestu, zamolkli in mogočni v Starem trgu ter mladostno-vedri na Holmcu, in zdi se mi, ko odhajam, ko vstopam v vlak, da sem izgubil nekaj neizrecno lepega, dobrega in dragega, kar se ne porne nikdar več. F. Wernig.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Žalostno so zapeli dne 10. t. m. naši trojiški zvonovi. Naznanjali so iz visokih lin, da nas je za vedno zapustila naša sofaranka posestnica Terezija Holc. To leto ji je pač prineslo samo trpljenje in neizprosno bolezen. A ona ni obupala! V molitvi je iskala tolažbo, rožni venec ji je bil zvest tovariš dolgih 71 let. Preko 40 let je bila v družbi III. reda. Njene hčerke so ji lajšale zadnje dni življenja s tolažilnimi besedami in iskale za njo pomoči pri zdravnikih, a zaman! Bela žena je zamahnila s svojo koščeno roko in z ostro koso prerezala zadnjo nitko. Življenje je ugasnilo mirno, kakor bi se utrnila sveča. Kako je bila priljubljena.

pilot premagal strah in se spustil srečno na cilju v Wau na tla. Po pristanku so ugotovili, da so bile njegove grozne spremljevalke velike, a povsem nestrupe in nenevarne kače. V noči pred poletom je deževalo in so klezle kače v pokrit aeroplan na letališču.

Iskalci zdravila proti revmatizmu.

Iz Londona je na potu v Indijo štiričlanska ekspedicija. Četvrtica hoče poiskati rastlino, koje sok tvori edino uspešno zdravilo proti revmatizmu. Ekspediciji načeljuje Frederick Ramshaw, ki je Indijo že prepotoval in je naletel na to redko rastlino na Nilgeri pobočju y južni Indiji.

Stala sva pred njim molče in ganjena. Stari mož je dvignil glavo.

»Ali nisem stari Grčar? Ali morebiti sploh nisem Grčar?« Gledal naju je z blodnimi očmi.

»Stari Grčar ste, seveda ste!«

»Starega Grčarja pa vendar ljudje poznajo. Zakaj so ga torej dali zapreti?«

Zastokal je.

»Gospod sodnik pravi — da sem jaz storil tisto!«

Bil je shujšan in slab.

Vprašal sem paznika, če je dovoljeno, storiti kaj za Grčarja, da se mu izboljša hrana. Rekel je: »Dokler je še v preiskovalnem zaporu, lahko; pojdite v pisarno.«

»Če bi mi hoteli darovati malo tobaka za žvečenje in njuhanje, bi mi storili dobroto.«

Obljubil sem mu. Deset minut je hitro poteklo.

Grčar je še vprašal:

»Kako — kako pa je kaj doma?«

»Po navadi.«

»Vse — vse že lepo zeleno?«

»Vse, Grčar.«

Tedaj je začel kričati.

»Z vama pojdem! Z vama pojdem!«

Paznik naju je potisnil skozi vrata. Ključavnica je zaškripala; slišala sva, kako je stari Grčar kričal, ko sva bila že na koncu dolgega hodnika.

Prišel je maj. Drevje v vrtu cvete. Vsak večer stojim pred termometrom in se bojim, da pridejo sredozimci in uničijo to preljubu krasoto; da, tudi ponoči večkrat vstanem in pogledam, kako bo z vremenom. Zaman si tudi ubijam glavo, kako bi iznašel kaj, kar bi varovalo cvetje pred mrazom v maju. Za te lepe bele zvezdice zunaj po drevju me res prav na dnu srca skrbi.

»O, kaj sadje!« pravi Boltežar, »da bi le vedel, kako naj preženem te preklicane miši s svo-

smo imeli priliko videti vsi, saj so ljudje prihiteli od blizu in daleč, da so to skrbno mater in dobro krščansko ženo spremljali na zadnji poti. Imela je pač vedno odprte roke in odprto srce za trpečega brata in majhne otroke. Zato so ji otroci okrasili mrtvaški oder z zadnjimi jesenskimi krizantemami, s solzami v očeh in z bridko zavestjo, da jim je ljubeča krušna dobrotnica zaspala za večno. Ob odprtem grobu, kakor tudi po maši zadušnici, so ji naši domači pevci zapeeli prekrasne žalostinke v slovo. Zaslužila si je vse to, ker so njene tri hčere bile dolgoletne cerkvene pevke. Ganihve besede dušnega pastirja, voditelja III. reda, preč. g. p. Ludvika, so ganile navzoče do solz. Obe zastavi, ena s podobo sv. Frančiška, druga s podobo svete Ane, sta se nagnili v jamo in tako zadnjič pozdravili rajno. Naj počiva v miru njeno telo, njen duh pa bo ostal vedno med nami.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Poljske pridelke smo že spravili pod streho, le naši listnjaki so še prazni. Bog daj, da bi se vreme spremenilo, kajti listja izpod snega ne moremo grabiti. Upajmo, da bo nam ljubi Bog tudi letos podelil vsaj nekaj lepih novemberskih dni! Toda mnogo hujše, kakor skrbi za listje, so skrbi za denar, da bi poravnali naraščajoče davke. Svote so visoke, pri mnogoterem višje, kakor prošla leta. Ljudstvo jadikuje in premišljuje, kaj bi prodalo, kje dobilo denar, da bi poravnali dolg. Kaj prodati? Sadje? Letos ga ni. Poljske pridelke? Nimajo nobene cene. Vино? Ni kupcev. Živino? S čim bo pa prihodnje leto obdeloval polje? In če prodaja? Ali bo dobil toliko, da bo poravnal vse? Da bo plačal davek, kupil vsakdanje potrebščine, družini čevlje in obleko za zimo, ki je že pred durmi? Pa se najdejo ljudje, ki pravijo, da se kmetom dobro godi...

Fram. Dne 3. t. m. smo na zadnji poti iz Morja spremljali Marijo Vrečko rojeno Kraut; bila je stalna naročnica »Slovenskega gospodarja« in je morala še ne 33 let stara zapustiti svojega moža. Dne 12. novembra pa smo položili v grob Štefana Laha, ki je bil starosta naših mizarjev in soustanovitelj gasilnega društva v Framu. Naj počivata v miru! — Na Martinovo nedeljo sta se poročila Franc Podkrižnik, posestnik od Sv. Venčesla, ter Ana Potočnik iz Loke. Bog daj srečo!

jih polj. To je mnogo bolj važno. Topel in suh maj je grdoba.» —

Tim pa kuje pesmi. Pred kratkim mi je prinesel moder zvežčič in rekel, med tem ko je malo zardel, naj bom vendar tako prijazen in preberem, če so pesmi kaj vredne. Ne more drugače, mora delati pesmi. »Je že tako v meni.«

Bile so to pesmi z navadnimi pomladanskimi rimami; le ena sama rima mi je bila všeč. In pa lepa kitica:

In ko bi bil lakaj,
zasnubil bi te maja;
v življenju prav do kraja
le tebi sami bom strežaj.

Rimo in kitico sem pohvalil; sicer pa sem mu svetoval, naj dela pesmi na tihem in sam zase. Te besede mi je zameril in čez teden dni mi je zmagoslavno pokazal eno svojih pesmi, ki je bila natisnjena v neznatnem lističu s 500 naročniki.

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Tužno in žalostno so zapeli naši zvonovi in njih glas je šel tja do hiše žalosti, kjer je ležalo na mrtvaškem odru truplo blagega krščanskega mladika Bolfanka Frasa, kateremu je neizprosna jetika pretrgala nit življenja. Počujnik je bil star 38 let. Bil je dolga leta naročnik »Slovenskega gospodarja«, vnet državljani, poleg tega pa tudi ni nikoli pozabil na svoje verske dolžnosti. Dobro je vedel, da kaj bolezn, katera ga je zahrbtno napadala, ne bo prej odnehala, dokler ne ugrabi svoje žrtve. Počivaj, dragi, mirno v svojem preranem grobu, naj Ti bo lahka slovenska zemljica, katero si ljubil vse življenje. Da si bil priljubljen pri sovaščanih, nam je svedočil dolgi spreved, ko smo Te spremljali na Tvoji zadnji poti. Tam gori pa, dragi Bolfank, kjer se nahajaš, zdaj prosí za nas, ki gremo Tvojo pot!

Sv. Andraž v Slov. goricah. V nedeljo dne 5. t. m., je obhajala družina Petrovičeva v Hvalatincih svojo družinsko slavnost. Ob navzočnosti domačega g. župnika se je cela družina posvetila božjemu Srcu Jezusovemu. Pač srečna vas Hvalatinci, kjer so se že skoraj vse družine posvetile Srcu Jez. Naj se razlije iz božjega Srca obilen božji blagoslov na njegove častilce! — Neznani uzmoviči so obiskali hišo posestnikov Ignaca in Marjete Kocmut. Odnegli so iz svinjaka 8 do 10 tednov staro prase. Predrzi tatinski nasilneži so svojo žrtev zaklali, želodec in čreva razmetali pognojšču. Ta slučaj je že tretji pri tej družini. Prvič je odnesel tat iz kurnika vse kokoši. Dru-

NE ZAMUDITE LEPE PRILIKE!

Do Novega leta se dobijo v Cirilovih knjigarnah po zelo znižani ceni 4 krasne povesti:

- »A njega ni...« (12 Din),
- »Pravica in usmiljenje« (7 Din).
- »Kraljica Ester« (12 Din),
- »S strelo in plinom« (7 Din),

Kdor pa kupi vse 4 knjige naenkrat, jih dobi za 32 Din. Ne zamudite ugodne prilike in se za dolge zimske večere oskrbite z dobrim čtivom!

gič je prekopal streho pri glavnih vratih in je odnesel precej moke in poldrugi liter vina. Tretjikrat pa se je spravil tat na malo prase. Orožniki od Sv. Lovrenca vodijo preiskavo in upamo, da se bo roki pravice posrečilo priti na sled temu predrznežu in ga primerno kaznovati. — Tatvin pa še ni konec. Tat je obiskal precej oddaljene Derbetince in potkal na okence kurnika pri posestnici Elizabeti Šamperl. Ko so domači po dokončanem delu šli k južini, je prijatelj kurje pečenke odnesel precej kokoši. Škoda, ki jo oba posestnika trpita, znaša okoli 500 Din.

Sv. Andraž v Slov. goricah. Komaj smo preživeli dneve poletja in prišli v dobo jeseni, že se nam je vtihotapila prezgodnja in nepričakovana zima s snegom. Kmet pa žalostno gleda v bodočnost. Jesenski pridelki, kakor repa, pesa in zelje, so po nekaterih krajih še na polju. Večina posestnikov nima drv in ne stelje. Upamo, da nam bo prezgodnja zima vendar še prinesla lepe solne dni! — Poleg vremena nam dela velike težave kriza, ki je kruto zagospodarila pri vseh stanovih, zlasti pri kmetu. Kje naj dobi v sedanjih časih srednji posestnik, ki ima kakih 10 do 12 oralov zemlje, denar za 500 do 800 Din davka? In recimo, da ima kmet posestvo, ki meri do 30 oralov zemlje, pa mora skrbeti za družino in popravljati gospodarska orodja, kje naj dobi 3000 do 4000 Din za davke? Veliko je že prodanih posestev in veliko še jih bo. Vedno se slišijo glasovi: bim-bom, tvojo posestvo prodal bom. — Občinska cesta, ki pelje skozi Rjavce proti banovinski cesti proti Dobravi, je deloma v tako slabem stanju, da je promet nemogoč. Po drugih občinskih cestah se je vršil kuluk redno dvakrat na leto, a na tem delu pa nič. Prosimo pristojne činitelje, da pregledajo ta kos ceste in da nekaj ukrenejo. Letos je prepozno. Upamo pa, da se skrajno zanemarjena cesta drugo leto popravi. — Ni dolgo, odkar nas je zapustil vrli mož, priden faran Matija Kostanjevec. Ta blagi faran je bil mož, kakršnih je malo v naši fari. Mogočni temelji naše fare izginjajo, zadovoljivega nadomestila pa žalibog ni! Drugič več.

Gornja Radgona. Dne 12. t. m. nas je nenadoma zapustila vsem dobro znana Terezija Jurkovič brez daljše in mučne bolezni v starosti polnih 82 let. Pokojnica je bila sestra

Pod njo je stalo njegovo ime: Maks Tim; poleg tega je bil naveden tudi naš kraj, da ne bo nihče dvomil, kje je pesem doma.

Padovki je skoraj zaprlo sapo, ko je brala, in tri dni si ni upala reči Timu nobene predrzne besede. Boltežar pa je vzkipeł.

»Ta — ta strežaj se vedno bolj napihuje; sedaj se je dal natisniti že v list!«

»Seveda, gospod Boltežar, genij je svoboden, pa če bi bil vkovan v verige.«

»Taka čenčarija! Metulji naj bodo leteče cvetlice, cvetlice pa prirastli metulji!«

»Misel ni tako slaba.«

»Vi mu vedno pripomorete.«

»Rekel sem vam že, gospod Boltežar: kot pesnik me moj služabnik nič ne briga. Saj veste — Ezop je bil suženj.«

»V uho me piši, ta vaš Ezop! Nepridiprav meri le proti 'Grozdu'.«

»Prehitite ga vendar!«

»Kako?«

Tamkaj jo gojijo indijski svečeniki. Kljub vsemu prizadevanju se mu dosedaj ni posrečilo, da bi bil rastlino ali vsaj njeno seme spravil iz Indije v Evropo. Tokratni raziskovalci so trdili pred odhodom zastopnikom časopisja, da je njihova ekspedicija dobro pripravljena ter preiskrbljena z vsem potrebnim. Trdno so uverjeni, da se bodo postali zdravila in bodo postali kmalu po povratku — milijonarji! Najboljša nemška krava - mlekarica.

Na letošnji poljedelski razstavi v Berlinu je dobila prvo darilo krava, ki je dala v 365 dneh 15.000 kg mleka. Ista žival je dala naj-

pokojnega prošta g. Martina Jurkoviča v Ptuj in je preživela tudi nad 50 let v Mariboru, med tem v službi kuharice nad 35 let pri g. kanoniku dr. J. Pajeku. Na stara leta se je preselila k svojim sorodnikom v Gornjo Radgono ter se vdana v voljo božjo pripravljala za večnost. Bila je splošno priljubljena in spoštovana, kar je pričal njen pogreb, spremljan od treh gg. duhovnikov in mogoštevilih sotovarišic Marijine družbe in ostalih vernikov. Dasiravno nas je zapustila v pozni jeseni, bila je obsuta s prekrasnim cvetjem na mrtvaškem odru ter okrašen njen deviški grob.

Radenci. Gasilska četa Slatina-Radenci priredi v nedeljo dne 26. t. m., v dvorani g. Maršeka v Radencih, popoldne ob 5. uri, dve zabavni igri: »Pogodba« in »Stražarji in postopači«. Vabljeni so vsi od blizu in daleč!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Prostovoljno gasilno društvo v Slaptincih je za desetletnico svojega obstoja zamenjalo svojo staro ročno brizgalno, ki je datirala še iz leta 1856, z novo avto-brizgalno. To je pač lepo priznanje našim vrlim gasilcem in znak njihovega živahnega dela v društvu. Radi tega tudi priredi društvo v nedeljo dne 26. novembra v Pergerjevi dvorani pri Sv. Juriju ob Ščavnici igro »Najboljši je gasilec« ter burko »Poštna skrivnost ali začarano pismo«. Pridite vsi! Ne bom Vam žal.

— Odbor.

Marija Snežna. Po velikem fantovskem taboru dne 20. avgusta t. l. smo se pri nas v drugič spomnili največjega svetovnega dogodka, ki se je odigral pred 1900 leti na gori Kalvariji, ko smo dne 12. t. m. slovesno blagoslovili na Zavarniku veliki prenovljeni poljski križ na posestvu pokojnega g. župnika Jož. Mlaske, ki pa je sedaj last vsakokratnega gospoda kaplana. Blagoslovil je križ ob asistenci g. kaplana vič. g. župnik Srečko Vršič, ki je v izbranem govoru navduševal številno množico, ki je prisostvovala blagoslovitvi, za veliko znamenje sv. križ, ki je pred 1900 leti prinesel človeškemu rodu odrešenje. Na večerji, ki se je potem vršila v dobri krščanski hiši pri Sokovih, so zbrani gostje nabrali 100 Din za novo bogoslovje v Mariboru. Dobri Bog tisočero povrni dobrim Sokovim, vsem, ki so kaj pripomogli k prenovitvi in blagoslovitvi tega

več v enem dnevu 61 l
mleka.

Ovčja volna

»Kluft«

10 dkg . . . Din 13.—
skoraj neraztrgljiva,
za nogavice in sokne.

»Gelbschild«

10 dkg . . . Din 18.—
mehka in izdatna, za
sviterje in jopice.

»Friesia«

5 dkg . . . Din 10.—
v vseh barvah, pri-
pravna za čepice in
bluze.

»Partijska volna«
5 dkg . . . Din 5—
ostanki zelo poceni.

C. Büdefeldt
Maribor
Gospodka ulica 4.

To, draga Ti moja, si vtisni v spomin,
da manufaktura Valentin Hladin
bogato zalogo vseh vrst blaga
za Tebe in vsako pripravljeno ima.
Čuj, stopi tja v Celje in vse si oglej:
To bo veselje. Še drugim povej!

Manufaktura

Valentin Hladin, Celje.

14	Prešernova ulica	14
----	------------------	----

križa ter vsem darovalcem za novo bogoslovje.
Bog plačaj!

Teharje. V nedeljo dne 12. t. m. smo slavili na Teharjih dva jubileja: 1900letnico smrti Odrašenikove in 25letnico posvečanja župne cerkve sv. Martina. Obeh jubilejev se je udeležil prevzvišeni naš vladika g. dr. Ivan Jožef Tomažič in 25 gg. duhovnikov. V nedeljo zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo faranov. Slovesen škofov sprejem se je vršil ob 9. uri dopoldne z naslednjimi pozdravi: V imenu občinskega odbora je pozdravil Prevzvišenega g. župan Cajhen; v imenu fantovske Marijine družbe, Apostolstva mož in fantov in župnijskega odbora g. Joško Oberžan; v imenu dekleške Marijine družbe Pepca Gorišek; v imenu gasilskega društva g. predsednik Bucej; v imenu obeh tovarn, ravnateljstva, uradništva in delavstva v Štorah p. g. major Burtnik. Nato se je podala procesija v svetišče, kjer nam je g. škof blagoslovil prapor Apostolstva mož in fantov. Sledila je pridiga in slovesna sv. maša. Po sv. maši je prevzvišeni g. škof posvetil celo župnijo presv. Srcu Jezusovemu. Tako sta bila proslavljena dva važna jubileja. Predvsem se imamo zahvaliti Bogu za ugodno vreme. Iskrena zahvala tudi vsem udeležencem iz sosednih župnij, ki so se kljub slabemu potu v tako obilnem številu udeležili naše proslave.

Svetine pri Celju. Dne 29. oktobra je tukaj nenadoma umrla vrta slovenska mati in gos-

podinja Juljana Kltnar, stara 74 let, po domače Turinova mati. Šla je za svojim možem, dobrim Andrejcem, s katerim sta dolgo vzorno gospodarila na splošno znanem Turinovem posestvu. Velika množina znancev in prijateljev je počastila rajno na njenem zadnjem zemeljskem potu. Počivaj krščanska mati v večnem miru!

Sv. Ema pri Pristavi. Dne 30. oktobra t. l. je bil za šentemsko župnijo dan veselja in zadovoljnosti. Umeščen je bil novi župnik, t. g. Martin Čepin, ob asistenci sosednjih duhovnikov. Kljub slabemu vremenu je bila udeležba vernega ljudstva zelo velika. Umetil je novega župnika preč. g. Franc Korošec, častni kanonik in dekan od Sv. Križa pri Slatinah. Slavnostno pridigo je govoril g. Leopold Kotlenc, župnik pri Sv. Vidu. Naj bi bilo delo našega novega g. župnika od Boga blagoslovljeno!

Sv. Rupert nad Laškim. V Mačkovcu je dne 20. oktobra po kratki in hudi bolezni zaspala v Gospodu Marija Gril v 48. letu svoje starosti. Nekaj let je bila samična gospodinja v prijaznem, skritem Malem dolu, pozneje pa je posestvo prepustila svoji mlajši sestri Zefki, poročeni Horjak. Rajna Micika je bila dekle izredne dušne kreposti, imela je moškega duha za vse dobro, lepo in plemenito. Dokaz spoštovanja, ki ga je uživala pri vseh dobrih faranah, je zlasti to, da je bila nad 10 let prednica dekliške Marijine družbe in je v tej svoji službi z vsem ognjem svoje lepe duše skrbeli za lepoto hiše božje, dekliške družbe in vsakega prizadevanja za dvig krščanskega udejstvovanja. Zato jo je tudi na dan pogreba, v nedeljo dne 22. oktobra, počastila malodane cela župnija s častnim spremstvom; domači župnik ji je ob odprtem grobu spregovoril zasluženno slovo, pevski zbor pa zapel ganljivo žalostinko. Dobra Micika, počivaj mirno v Gospodu! — Trda nam je bila že od nekdaj usoda v naših hribih, a sedaj smo prijadrali, ali boljše: so nas porinili v še večje težave. Razsežna župnija Sv. Rupert je sedaj razdeljena na tri občine: Svetina je prideljena Teharjem, Sv. Peter in Malabreza občini Marija Gradec, in stari Sv. Rupert se je moral ukloniti mlademu Sv. Leonardu. Razven par oseb, ki so imele pri tej razdelitvi odločilno besedo, ni noben Rupertčan zadovoljen s to preuredbo; najbolj pa smo

»No, oženite se mu pred nosom, ali pa tudi
vi začnite delati pesmi!«

»Nimam časa za take neumnosti; pameten človek sem —«

»Srčno vam čestitam!«

»Čemu?«

»Srčno vam čestitam, ker ne znate delati pesmi!«

»A tako! No, veste kaj, tako kakor ta vinjeni lakaj bi tudi lahko jaz! Toda nekaj se mora zgoditi — mora se zgoditi!«

In zgodilo se je. Boltežar je razposlal vabila s to-le vsebino:

»Dejstvo, da je novorojeni kenguru res tako velik kakor rjavi hrošč, mi daje povod, da v soboto zvečer, 17. maja, od 7. ure dalje postrežem v stari gozdarski hiši z bowlo, na katero Vaše blagorodje udano vabim. Naprošeni pa ste, da boste v tej hiši imeli cvetlico za cvetlico, metulja za metulja, narobe pa kvečjemu po 15. kozarcu.«

Slikar Čresnik se je temu vabilu baje nasmejal do solz. Rekel je, da rad plača celo premoženje, če bi se mu posrečilo ujeti mladega kenguruja in ga malo opiti, da bi ga lahko naslikal za svojo zbirko. To bi celo »Vinjenega lakajja« zasenčilo.

Vselej, kadarkoli se jezim nad slikarjem Čresnikom, se mi ta jeza izkadi, ker je fant tak veseliak.

Enajsto poglavje

Botanika. — O mukah ljubosumnosti. — Majski praznik. — Nenavadna pot proti domu.

Pokrajina je vsa v cvetju. V vseh gnezdecih mladiči. Stari z bilkami v kljunih ali pa s krmo. Redkeje kakor pred tedni slišiš grlenje, le čestokrat med vejami zasanjano gostolenje, ki se glasi kakor pesem uspavanka. Konec maja.

Vsepovsod vidiš veliko razposajenost. Zajč se opotekajo po visoki, zeleni rži in so tako debeli, da jih bo razneslo; da bi v tem, za lov prepovedanem času dirjali, jim ne pride na misel.

udarjeni mi, ki smo prišli v Sv. Lenart. Sedaj imamo na sedež nove občine »samoo« dve in pol ure daleč, po samih goščah in kozjih potih. Nobena cesta in sploh noben promet nas ne veže s Sv. Lenartom. Zato si bomo skušali postavnim potom pomagati. Stiske nas letos kar obiskujejo, v zadnjem času pa naravnost dušijo. Mokrotno vreme nam je vzelo sadje, kar ga je bilo; grozdje, v avgustu po toči večinoma uničeno, še ob Vseh svetnikih ni bilo ne mehko, ne zrelo. Že trikratni sneg nam je zaprl njive, da ne moremo spraviti korenja in repe, in gozdove, da ni mogoče dobiti stelje in drv.

Zusem. Dne 29. oktobra med 2. in 3. uro zjutraj je začelo goreti pri posestniku Petru in Emi Arlič v Loki pri Zusem. Zgorela je hiša in vsi poljski prideški in večinoma vsa obleka. Žena je morala bežati iz goreče hiše s 14 dni starim sinčekom. Ubogo družino, ki je ob streho in ob vse prideške, priporočamo usmiljenim srcem, da ji priskočijo na takojšnjo pomoč!

Zeče-Pilštanj. Letos je bila lepa letina. Seno smo brez velikega truda spravili pod streho, ni dež tako motil pri sušenju, kakor druga leta. Jesenske prideške pa težko spravljamo z njiv, vedno dežuje in nas tudi sneg moti, je že dvakrat pobelil njive, travnike in vinograde. Vse to nam zabranjuje, da ne moremo vse redno spravljati. Bog daj še lepo vreme nekaj dni, da bomo zopet lahko šli na zunanje delo! V vinogradih je pač bolj slabo; letos se je nabrala komaj tretjina mošta od lanskega leta. Za eno leto bomo že mogli zadovoljni biti. Pa ko bi se vsaj to dalo boljše prodati, da bi si vinogradniki malo svoje stroške povrnil. Ponekod pravijo, da ima kisikov okus, pri nas je pa sladek in okusen za piti. Bila je kriza in bo še kriza, ker je med ljudstvom jako malo denarja.

Fram. Skoro v enem tednu so se sledili trije sosedje. Na vernih duš dan umrlemu Francu Polanec Stefan Lah in temu Franc Černe, po domače Krojsel, dne 13. t. m. Slednjemu sta že pred enim letom obe nogi popolnoma oslabele. Bil je nad 20 let cerkveni ključar in vseplošno priljubljen. Naj vsi počivajo v miru, njihovim domačim iskreno sožalje!

*

Miška je predrzno sedla na sonce; v visoki travi lovi kuščar pisane muhe.

Otroci delajo hrušč in trušč. Fantje in dekleta pa imajo ljubezni lačne oči.

Le gozd edini je ostal stari gospodar — vsako reč postavi na svoje mesto. Smreke in jelke, ki so kljubovale viharju pozimi, postavi na sleme, na greben in skalovje, hladne, čiste bukve pa na senčnato severno stran; ob peščeni jami stoji nekaj borovcev, ki svetlobe lačni in nebaželjni koprne proti soncu in ne razumejo, kako morejo tam doli ob krnicah in potočinah pri žabah in paglavcih dobro živeti jelše in vrbe. »Močvirska svojata« — mislijo resni borovci o željnih jelšah in vrbah; »dolgočasni, izsušeni strahovi« — sodijo jelše in vrbe o borovcih na pustem pesku.

Od naše vasi vodi v mesto drevored hrastov. Bogvé kdo je pred sto ali dvesto leti prišel na to srečno misel, da je nasadil hrastov ob tej dolinski cesti. Hrast je kralj gozda, ker je tako močan, tako lep in pred vsem »tako strašansko

Dve zanimivi obravnavi.

(»Trgovski list« z dne 14. nov. 1933 pri naša sledeče:)

Dve veliki obravnavi sta te dni zanimali jugoslovansko javnost. V Zagrebu se je zagovarjal glavni urednik »Jugoslovenskega Lloyd« Ivan Malinar radi tožbe bivšega dobavitelja premoga drž. železnicam g. Grünwalda, v Vel. Bečkeru pa novinar Miroslav Matič zaradi svojih odkritij o oddaji mestne elektrarne tuji tvrdki J. G. White. Druga obravnava je trajala pet dni in je bila zaključena s popolno osvoboditvijo obtoženega novinarja. Sodišče je razsodilo, da se mu je dokaz resnice popolnoma posrečil in da je bila sklenjena pogodba v škodo mesta. Razprava se je torej končala s strahovito obsodbo obtožiteljev.

Kako potreben je bil nastop proti tej pogodbi med občino in tujo družbo, naj pokaže le par dejstev, ki jih ugotavlja oprostilna razsodba. Mestna občina je imela od elektrarne letno 1.400.000 Din čistega dobička, oddala pa je elektrarno v najem omenjeni tuji družbi za letnih 250.000 Din. Tuja družba se je le zavzela, da bo dajala za razsvetljavo ulic tok brezplačno na razpolago. Pri pogajanjih pa je bilo občini obljubljeno tudi veliko zunanje posojilo in to je bila tista velika vaba, ki je ubila vse pomisleke. Seveda pa iz tega posojila nikoli ni bilo nič in tuja tvrdka še danes ni izpolnila obljube.

Da je moglo priti do tako neugodne pogodbe za mesto, je bilo seveda treba vso zadevo dobro pripraviti. In to se je zgodilo na ta način, da se je naenkrat raznesla vest, da so kotli v elektrarni čisto za nič in da bo treba nabaviti nove, ali pa bo mesto brez elektrike. Našli so se tudi »strokovnjaki«, ki so to potrdili. Tuja tvrdka bi zato mestu napravila veliko uslugo, če bi kljub temu, da mora nabaviti nove kotle, plačevala še nekaj letne zakupnine. Seveda pa je bila vest o slabih kotlih laž in kotli še danes brez hibe vršijo v obratu svojo

delo in tuji tvrdki zaradi kotlov niso bili potrebni nobeni izdatki.

Bilo bi preobširno, če bi tu podrobno naštevati še vse one zahrbtnosti, laži in podobne lepe stvari, ki so jih zagrešili zagovorniki oddaje elektrarne, da so premotili mestne očete in onemogočili vse druge konkurente. Na razpravi je prišlo na dan toliko umazanije, da ljudje skoraj verjeti niso mogli, da so take stvari mogoče. Upamo, da obsodba vseh teh škodljivcev javnega premoženja ne izostane.

Druga, še bolj zanimiva obravnava je bila v Zagrebu. G. Grünwald je tožil glavnega urednika »Jugoslovenskega Lloyd« Malinarja vsled njegove brošure o nabavah premoga državnim železnicam. V tej brošuri je g. Malinar trdil, da je nabavljal g. Grünwald premog, ki je bil tako slab, da so se vlaki ustvaljali sredi pota. Samo na vrhu da je bil premog, spodaj pa kamenje in blato. Tudi g. Malinar je nastopil dokaz resnice in njegove priče so izpovedale naravnost neverjetne stvari. Tako je izpovedal g. Vargazon iz Ljubljane, da je on ugotovil, da je bil premog g. Grünwalda tako slab, da z njim ni bilo mogoče voziti. Če bi bila takrat mobilizacija, bi obstali vsi vlaki, ki bi uporabljali ta premog. Nihče drug ni mogel dobiti dobave premoga ko g. Grünwald, in več uradnikov je bilo vpokojenih, ki so nastopili proti njegovim dobavam, med njimi tudi g. Vargazon. Izpovedba tudi vsled te afere vpokojenega inž. Turine je bila enako čudna in se je poslušala skoraj kot roman. Obravnava še ni zaključena, vendar pa je že podala toliko dejstev, da je slika skoraj čisto jasna. Pripominjamo samo to, da o tej vsekakor zelo zanimivi razpravi zagrebški dnevniki, kot najbolj interesirani, le malo poročajo, kar je gotovo tudi svojevrstna zanimivost.

Omenjamo obe razpravi, ker dokazujeta, kako velike važnosti je, če je tisk v službi javnosti, in kako zelo potrebno je, da se mu ta njegova naloga olajša. Le na ta način more tudi priti do onega sodelovanja javnosti z upravo, ki pre-

koristen«. Toda hrast ne prestoluje na višavah; v lepi, sveti zvestobi hodi po dolini; biti hoče pri tistih, ki morajo korakati spodaj po globeli.

Večkrat sem šel z Boltežarjem na izprehod po cesti v dolini. Dober človek je in nikoli me ni motil, če sem zamaknjeno gledal lipo, ki je kakor plemenita mati ščitila hišico pred viharjem in bliskom, ki hitro vzraste, je lepota sama na sebi, ki nudi varstva in zdravilnega cvetja za marsikatero gorjé in ki hitro odmrje. Mehka lipa je mati med drevesi.

Dalje sledi.

Nov vozni red

(železniških in avtobusnih prog)

veljaven od 8. oktobra 1933

se dobi v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. —

Cena Din. 2.—.

Ne pozabite

si pred nakupom ogledati izložbe ter zalogo

manufakture

gotovih oblek

Din 190.—

žimskih suken

Din 220.—

ženskih plaščev

Din 190.—

itd.

v veletrgovini

ANTON MACUN

MARIBOR

GOSPOSKA UL. 8-10.

Važno!

Važno!

Za deželno ljudstvo
10% popust!

1098